

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν και πάλιν ὅτι τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια κ' ἐνιακόσα και δεκαοκτώ,
νῆναι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόσμέ.
Συνδρομή γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρος—δέκα φράγκα και ὅτ' ἔχει.

Εἰς γινώσκοντες φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀγγελισπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου τριάντα,
σπουδαῖα συμβάντα.

Χίλια τετρακόσια σὺν εἰκοσιέξῃ...
ἕως πότε σκότος;... ὦχ! ἀμὰν κ' ἄς φέξῃ.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

και τὰ μικρὰ δοξάζω και τὰ μεγάλ' ἀστέρια.

Α

Φ.— Εἶμαι ὅτ' ὦν Φαληρέα.
Π.— Καὶ πῶς περνῶς;
Φ.— Ὡραία.
Ἀκούω γὰρ πολέμους,
βλέπω τὸν οὐρανόν,
λαλῶ μὲ τοὺς ἀνέμους,
λαλῶ μὲ τὸ κενόν.

Δὲν εἶμαι τώρα πλέον ὁ Φασουλῆς ὁ πρῶτος,
τὰ μάτια μου, κανάγια,
ἔσυνειδισαν ὅτ' ὁ σκότος
σὺν νῆμαι κουκουβάγια.

Ὅλα τὰ συνειθίζεις και θέλων και μὴ θέλων
και τώρα και ὅτ' ὦν μέλλον.
Κι' ὁ κόσμος μὲ πολέμους, ποῦ χάλασαν τὴν κτίσι,
σὲ τοῦτο τὸ σκοτάδι τόσο θὰ συνειθίσῃ,
ποῦ θὰ περάσῃ χρόνος, τυφλὲ συμπατριῶτα,
νὰ ξανασυνειθίσουν τὰ μάτια τοῦ ὅτ' ὦν φῶτα.

Τί τρέχει, τί συμβαίνει κανένας δὲν γνωρίζει,
ἀκούω τὸν πονέντε μὲ λύσσα νὰ σφυρίξῃ,
και κάθε σφυρίγμά του δὲν ξέρω πῶς, καλέ μου,
μοῦ φαίνεται σὺν βόγγος θυμάτων τοῦ πολέμου.

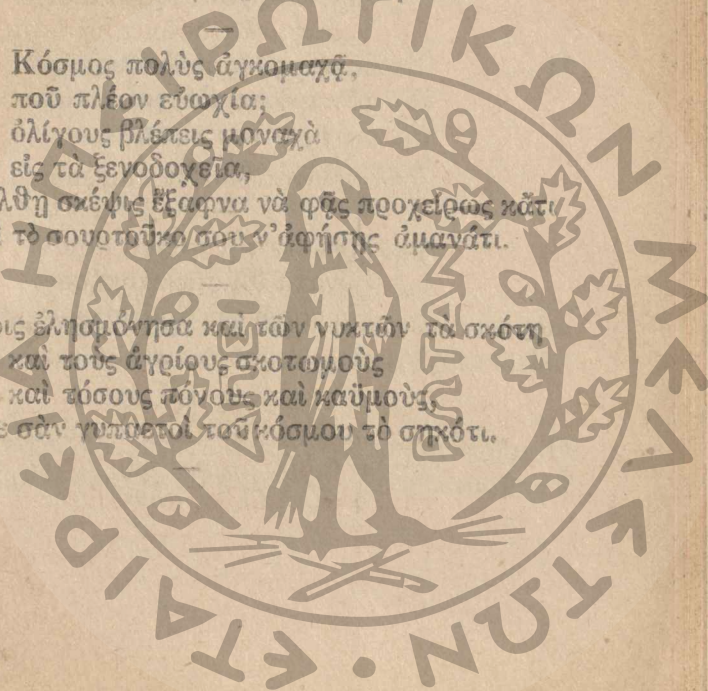
Κόσμος πολὺς ἀγκομαχῶ,
ποῦ πλέον εὐτυχία;
ὀλίγους βλέπεις μοναχὰ
εἰς τὰ ξενοδοχεῖα,

Γιαλὸς φουρτουνιασμένος ὅτ' ὦν πόδια μου κυλᾶ,
πρὸ πάντων δὲ τὸ βράδι
περνῶ πολὺ καλὰ
σὲ φωτερό σκοτάδι.

κ' ἂν σοῦλθῃ σκέψῃς ἔξωθεν νὰ φῶς προχειρῶς κατ'
πρέπει και τὸ σου τοῦτο σὺν ὅτ' ὦν ἀφῆσθαι ἀμανάτι.

Περίεργα συμβαίνουν ὅτ' ὦν πλάσι μας και ὅτ' ὦν,
ἀστροφεγγιὰ μᾶς δείχνει τὸν δρόμο, Περικλέτο,
κ' εὐγνώμων ἀνυψόνω τὰ δύο μου τὰ χέρια.

Ἐν τούτοις ἐλπισμένη και τῶν νυκτῶν τὰ σκότ'
και τοὺς ἀγρίους σκοτωμούς
και τόσοις πόνους και καύμονας,
ποῦ τρῶνε σὺν νυκτὶ τοῦ κόσμου τὸ σκότ'.

Καὶ κάθε Βουλγαρόφιλο καλὰ τὸν ἐσιγύρισα,
καὶ μ' ἄλκιμον νεότητα
τοῦ κράτους τὴν ἐνότητα
κι' ἐγὼ τὴν πανηγύρισα.

Ἱστορικῆς ἐνώσεως
καὶ νέας ἀναρρώσεως
μεγάλου πανηγύρι.

Ὅπου μ' ἐλπίδα περισσὴ
θὰ πανηγύρισε καὶ σὺ
βεβαίως, κακομοίρη.

Εἶχε γίνεαι δὴ κομμάτια
μὲ τὰ πρῶτα τῆς Παλάτια
κι' ἓνα κι' ἄλλον τῆς Σωτήρα.

Τὴν κυττοῦσαν χωρισμένη
καὶ τῆς ἔλεγαν κι' οἱ ξένοι:
τὰ μαλαὰ σου καὶ μιὰ λύρα.

Παύουν παραφρόνων λῆροι.
Ὅτ' ὁ μεγάλο πανηγύρι
τόκα πάλι τὰ ποτήρια.

Ἐνωσις ἱστορικῆ...
κλαῖνε μόνον μερικοί,
ποῦναι γὰρ τὰ πανηγύρια.

Τῇ συνάρσει τοῦ Βαράνου
Ἡρακλάκηδες τοῦ Θρόνου
καὶ ποικίλοι πατριῶται.

Ἐβλήθησαν ὅτ' ἀλήθεια τότε
νὰ τὴν χάνουν Βουλγαριά...
χαῖρε χαῖρε Ἀλευτεριά.

Β.

Π.-- Στους καιροὺς τοὺς ἐπαράτους,
ποῦ μὲ χάνουνε ν' ἀλγῶ,
τὴν ἐνότητα τοῦ κράτους
πανηγύρισα κι' ἐγὼ.

Τὴν ἐνότητα σαλπίζω
καὶ φαιδρύνομαι κι' ἐλπίζω
πῶς τῶν φώτων ἢ κοιτῆς θὰ γιορτάσῃ Ἀλευτεριάς
καὶ μὲ φῶς θὰ πλημμυροῦν τὰ πελάγη κι' ἡστεριάς.

Θυμᾶσαι πόσοι βγήκανε Σωτήρες ἐδῶ πέρα;
Θυμᾶσαι πῶς τὴν ἔκαναν τῶν φώτων τὴν μητέρα;

Σὰν ὄχεντραὶς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
ἐσφύριζαν ἑκαῖνοι,
κι' ὀλίγου δεῖν ὀριστικῇ
διάλυσιν νὰ γίνῃ.

Μὰ κάποιος ποῦ τὸν ἔξερω τῆς εἶπε μὲς ὅτ' αὐτὴ:
τὴν δόξα σου μὴ λησμονῆς
κι' ἐνώσου πάλι νὰ γενῆς
σὰν πρῶτα ζηλευτῇ.

Τότε τῶν Ἡρακλάκηδων κοπήσαν τὰ φτερά,
τότε κουμποῦρι τόκοψε Σωτήρηδων ἀσκέρι,
κι' ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπούρα
νὰ ξανατραγουδήσωμε τῆς Κρήτης τὸν Δευτέρη.

Γιὰ τοῦτον νικητήρια,
ποῦ τράβηξε μαρτύρια
νὰ ξαναγίνουν ἓνα
δὴ κρᾶτη χωρισμένα.

Ἐλειψαν Σωτήρων σμήνη,
κι' ἔχουν σήμερ' ἀπομείνει
μόνον Ἐμιγκρὲ καμπόσοι καὶ καμπόσαις Ἐμιγκρέ
[ναις.

καὶ προτείνουνε πολλοὶ
νὰ βαρκάρωμε κι' ἐκείναις.
γιὰ τῆς Σόφρας τὴν Αὐλὴ.

Φ.-- Μὰ τῶν μαρτύρων τὸν σταυρὸ
ποτὲ δὲν πίστευα νὰ βρῶ
τόσον πεπωρωμένους.

Ποῦ νὰ προδίδουν φανερά
θήκας προγόνων, ἱερά,
καὶ τίμα τοῦ Γένους.

Ὅμως σὺ, Πατρίε, ἀγάλλου
καὶ γὰρ τοὺς οὐφρονεῖς
μὲς στοὺς ἡχοὺς τῆς βροντῆς
τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου.

Εἰς τὰ μέτωπα πηδῶ,
παλληκάρια τραγουδῶ
ἢ ἓνα σθένος νέου ἡρώους.

Γιὰ τὸν Κρητικὸν τιμῇ,
ποῦ κυτῶ καὶ πολεμεῖ
τοὺς ἐκτὸς κι' ἐντὸς Βουλγάρους.

